

- 2) Спят вечните води, бездънните води - безбрежни
- 3) Предвечните води, всевечните води - кристални (бездънни и безбрежни, призивно прохладни...

Тези повторения, това разширение на рефрена имитира движението на водата на талази, то сякаш ни отнася.

Този ритъм, това чувства на люлеене, зашеметяване, може ли да се пресъздаде на френски? Неминуемо ще се губи най-важното: редуването на ударени и неударени срички, тъй като това не съществува в този език. По-скоро трябва да се избере една форма, която да създаде чувство за равномерност, например александрин (или поне стихове с 10 срички) с вътрешно равномерно групиране на думите (3+3+3+3, 4+4+4, 5+5). Също така ми се струва трудно да се запазят толкова повторения на едни и същи гласни, понеже на български голяма част от тях произхождат от единственото съществуващо окончание на множествено число (-и + те), но е желателно да се намерят такива алитерации или асонанси, които да внушат ритъма на водата (на френски, по-типични са в този случай звуци като "р" и "л").

"Две хубави очи" е безспорно най-популярното стихотворение на Яворов, изучавано от всички поколения. Структурата му е наистина гениална. Творбата се образува като обратно огледало: както е всеизвестно, втората част повтаря първата, като я отрича:

"Страсти и неволи
ще хвърлят утре върху тях
булото на срам и грях.
Булото на срам и грях
не ще го хвърлят върху тях
страсти и неволи."

Тази огледална структура е възможна на български, защото допълнението ("булото") може да се намери преди глагола, особено ако е повторено от "го". Френският език не позволява такъв словоред. Струва ми се, че единственият начин да се запази такъв паралелизъм в конструкцията е да се използва страдателния залог. По-конкретно предлагам следното: